

[Erik Eriksen.]

„De to ting, fagbevægelsen og partiet, er jo i dag i realiteten ét og det samme.“

Se, på denne baggrund kan man nok have sine bange anelser om regeringens mulighed for og ønske om at føre en samfundspolitik. Den danske befolkning kan ikke deles op i arbejdere og bønder, som nogle socialdemokrater og radikale har fabuleret om. Det lader sig ikke gøre. Hvis man fortsætter i denne klasseprægede tankegang, må man dog huske på, at der er mange andre interessegrupper lige fra studerende til folkepensionister, fra funktionærer til selvstændige erhvervsdrivende, fra tjenestemænd til folk i liberale erhverv o. s. v.

Vi kan ikke i venstre anerkende en sådan klassedeling. For os er landet først og fremmest befolket af selvstændige mennesker, der har krav på, at der bliver givet dem de bedste muligheder for at udfolde sig, og det sker ikke gennem et oplæg til en klassepolitik som den, jeg her har nævnt.

Det er jo ikke noget nyt, at en åbnings-tale ikke giver noget synderlig fyldigt billede af, hvad regeringen agter at gennemføre; men på en række punkter var den åbnings-tale, som statsministeren holdt for 14 dage siden, alligevel tyndere, synes jeg, end selv åbnings-taler plejer at være.

Naturligvis har jeg hæftet mig ved den afdæmpede sprogbrug, der anvendes i spørgsmålet om jordlovgivningen. Jeg opfatter ordene om dette punkt som et tegn på, at regeringen er ved at gøre sig klart, at det er forhandlingens og ikke diktaternes tid. Men når man betænker den rolle, som jordlovgivningen har spillet, og i øvrigt har opmærksomheden henvendt navnlig på landbrugets strukturproblemer og på alle de øvrige problemer, der tårner sig op for dette erhverv, er det meget påfaldende, at regeringen faktisk er gået helt udenom.

Man berører stribet af emner uden nogen som helst antydning af, hvilken løsning regeringen har i tankerne. Måske kan tidsmæssige grunde og omstillingsvanskeligheder have spillet ind. Den højtærede

statsminister havde jo møde i går med erhvervsfolk og organisationer og bagefter med partiformænd, og jeg indrømmer, at noget kunne tyde på, at statsministeren selv er klar over, at åbnings-talen ikke på alle områder har været så tydelig, som den måske skulle være. Men nu vel, selv en tale af den art er jo et nøjere studium værd.

Der tales en hel del om samarbejde; det skal jeg senere vende tilbage til, for vi ved jo ikke noget om, hvor meget realitet der er i ordene. Er de oprigtigt ment, eller er det noget, man blot siger? Ser vi et øjeblik bort fra dette spørgsmål, er der vist kun et enkelt større paradenummer i talen, og det er bebudelsen af et forslag om indførelse af kildeskat, et forslag, som den ærede socialdemokratiske ordfører varmt omtalte. Men dette forslag skulle jo i virkeligheden være dødfødt. Socialdemokratiet har vel følt sig forpligtet af sin valgkamp til at fremsætte det, vel vidende, at det vil ske i et politisk tomrum. Jeg håber imidlertid, at socialdemokratiet vil erkende realiteterne og snarest komme med andre forslag, således at kildeskatdiskussionen ikke får lov til at sinke de meget påtrængende overvejelser omkring en konstruktiv skattereform. Det parti, jeg repræsenterer, lægger megen vægt på, at dette sker.

Hvad udenrigspolitikken angår, må det konstateres — og det sker med glæde — at der fortsat er enighed mellem tingets store partier. Åbnings-talen er jo på visse punkter elskværdigt formuleret i forhold til den tidligere regeringspartner, og det er da kun en smuk tanke. Man får så håbe, at befrielsen for regeringsansvaret ikke får det radikale parti til at flygte fra sit ansvar i udenrigs- og forsvarspolitiske spørgsmål, at man ikke falder for den gamle fristelse til — jeg tror, jeg engang har brugt det udtryk — at køre på frihjul. I øvrigt gælder det vel, at efter den række af udenrigspolitiske begivenheder, der fandt sted i den forløbne uge, må det være rigtigt at indtage en afventende holdning. Ethvert forsøg på at komme med en bedømmelse må indeholde et forbehold,